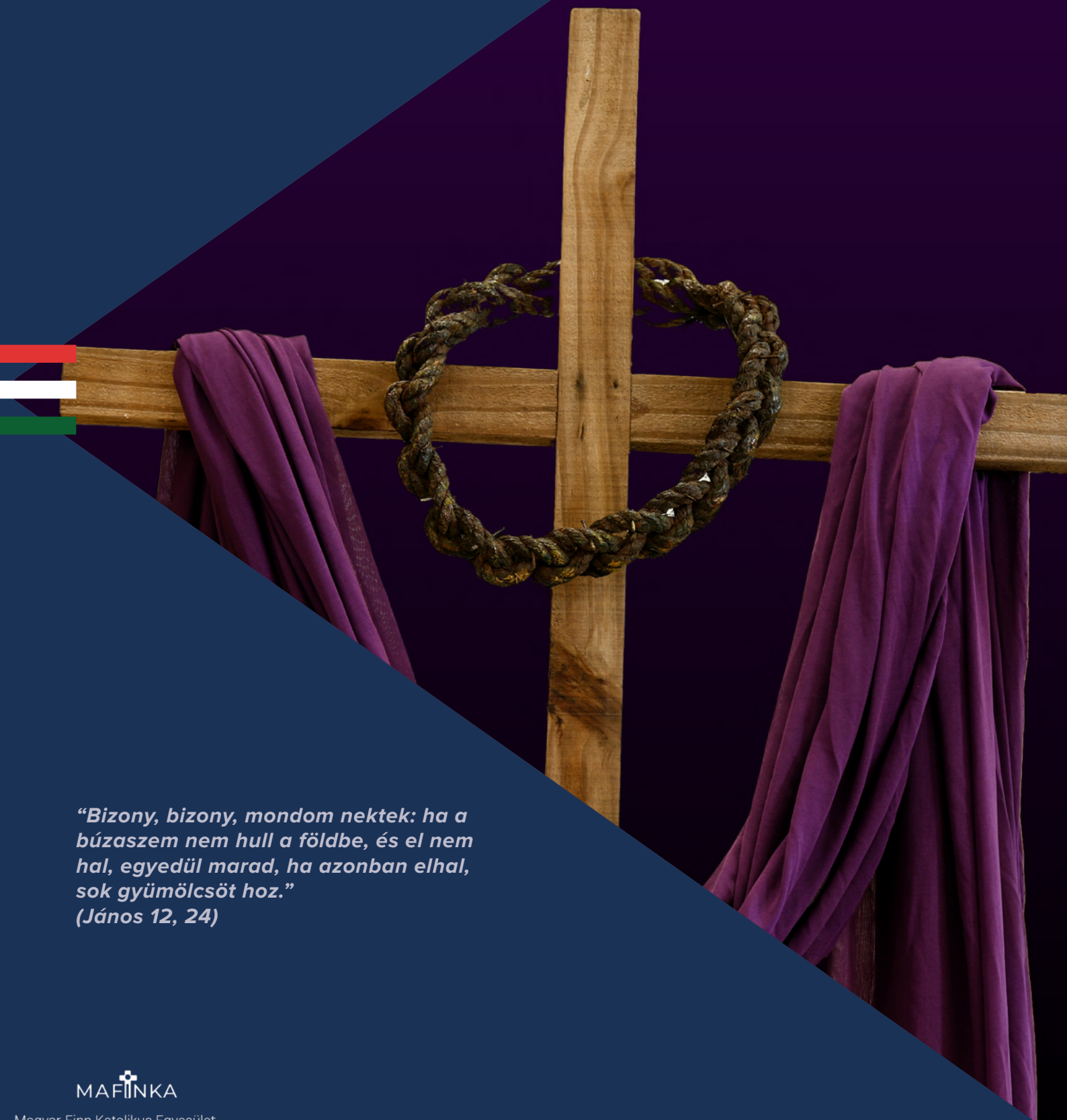

MAFINKA HÍRADÓ

2024. MÁRCIUS

*“Bizony, bizony, mondom nektek: ha a búzaszem nem hull a földre, és el nem hal, egyedül marad, ha azonban elhal, sok gyümölcsöt hoz.”
(János 12, 24)*

MAFINKA

Magyar-Finn Katolikus Egyesület

2 Beszélgetés Raimo Goyarrolával, a Helsinkii egyházmegye új püspökével

Teemu Sippo püspök atya 2019-es visszavonulása óta négy éven keresztül nem volt püspöke Finnországnak. Ez a helyzet örvendetesen megváltozott, amikor Ferenc pápa 2023 szeptemberében kinevezte Raymon Goyarrolát a Helsinkii egyházmegye élére. Az eredetileg orvosi végzettségű Goyarrola dogmatikából szerzett doktori fokozatot, majd 2002-ben szentelték pappá az Opus Dein belül. A finnországi magyar katolikusokat az az öröm és megtiszteltetés érte, hogy röviddel püspöki beiktatása után terjedelmes interjút adott újságunk számára. Támogassuk szolgálatát imáinkkal!

Kedves püspök atya! Beiktatása után Arborelius bíboros, Svédország püspöke azt mondta, még sosem tapasztalták, hogy ilyen sokan imádkoztak volna egy püspökért, mint most itt, Finnországban.

Először is, köszönöm az interjút, nagy megtiszteltetés számomra, hogy veletek, magyarokkal lehetek. Igen, ez így igaz! Arborelius bíboros azt mondta, olyan volt ez a püspökszentelés, mint egy ökumenikus finn

nemzeti ünnep. Az evangélikus templomban került rá sor, mivel a mi katedrálisunkban csak körülbelül kétszáz hely van. Rengeteg ember, talán kétezernél is több, töltötte be a templomot. Hatalmas ajándék volt ez számunkra.

2023. november ötödike óta püspök. Hogy foglalná össze az eddigi tapasztalatait?

Először is, életben vagyok (nevet). Ez jó jel, mert nagyon sok a tennivaló. De nagyon boldog vagyok. A szívemben pedig nagy a béke. Érzem, hogy Jézus Krisztus velem van, velünk van. Nagyon boldog vagyok, tele álmokkal és tervekkel. Isten kegyelmével szeretném szolgálni Isten népét, itt Finnországban.

A finnországi katolikusok nagyon sokfélék, sok nemzetből származnak, sokféle nyelvet beszélnek. Hogy tudja püspökként egyben tartani ezt a nyáját?

Nemrég Ouluban jártam, ahol sok vietnami, iraki és afrikai él. A Helsinkii egyházmegye pásztoraként egészen lenyűgöző

tapasztalatokat szereztem. Valóságos csoda, amit láttam, hiszen annyi a különbség, mindenki másmilyen, de mivel katolikusok mégis egységben vannak. Még csak néhány hónapja vagyok püspök, de sok ezer emberrel találkoztam, és érzem az egységet, a szeretetet, és így érzem, hogy Jézus Krisztus nagyon-nagyon közel van. Ezért nagy béke és öröm van a szívemben. **Persze, vannak problémák és kihívások, de ez nem számít, hiszen Jézus Krisztus velünk van.** És tudom, láttam a különböző plébániákon, hogy egységben vannak a püspökkel. Ez óriási ajándék, számomra püspökként pedig áldás. Nem győzöm ismételni: ahol megvalósul az egység, a kommunió, ott gyümölcs terem, ott van a jövő. Nagyon sok különböző népcsoportot és kultúrát meglátogattam már, és nagyon boldog és hálás vagyok. Bízom benne, hogy majd találkozhatom a magyarokkal is, együtt ehetünk, imádkozhatunk, akár táncolhatunk is (nevet).

Püspök atya mennyire ismeri a finnországi magyar katolikusokat?

Ismerek néhány családot Magyarországról és Romániából, Erdélyből. Nagyon jó emberek. Egy növekvő közösségről van szó, ami gazdagítja Finnországot, a helyi egyházat. Mi katolikus egyház vagyunk, ami azt is jelenti, hogy globális. És ebben az értelemben azt hiszem, a magyaroknak feladatuk van Finnországban. A kultúrák, a mentalitások és a történelmek gazdagsága fontos számunkra. Ti nagyon fontosak vagytok Európa történelmében. Bár itt talán kis közösség vagytok, de a kultúrák gazdagsága nagyon jót tesz a helyi egyházunknak.

A finnországi magyar katolikusoknak számos kihívással kell megküzdeniük. Milyen tanácsot adna a magyar közösségnek, hogy tartsák meg a hitet és hogy tartsák egyben családjaikat?

Értem a helyzetet, sok családot ismerek. Hiszem, hogy **az újra evangelizálás és a megváltás örömhírének terjesztésében a család a kulcs.** Ha a gyerekek imádkoznak, ha a család imádkozik, az az első nagyszerű lépés. Aztán a szülőknek meg kell próbálniuk, hogy a gyermekeikkel kölcsönösen egymás

legjobb barátai legyenek, hiszen napjaink társadalmában sok kérdés merül fel, és jó, ha a gyerekek a kérdéseiket először a szüleiknek tehetik fel. A család a kulcs! Aztán a második generációtól a gyerekek fennül kezdenek beszélni, ezért nagyon fontos a finn közösségbe való integráció is, hiszen a misék is fennül vannak. Az első generáció számára, akik Magyarországról vagy más olyan helyről érkeztek, ahol magyarul beszélnek, ez nagy kihívás. Havonta van magyar nyelvű szentmise, talán ez nem elég, de mégiscsak valami. Sok olyan közösség van Finnországban, akiknek nincs anyanyelvű papjuk. Ezért mindenképp fontosnak tartom, hogy a magyar katolikusok nyissanak más közösségek felé is. És Magyarország nincs olyan messze, van itt magyar kulturális központ is. Persze a kulcs mindenképpen Jézus Krisztus, hogy Jézus Krisztus jelen legyen a családokban.

Sok magyar született Magyarországon kívül, ahol a magyarok kisebbségben vannak. Ez sokszor kihívásokkal jár, hitük, kultúrájuk, nyelvük megőrzése szempontjából. Ön baszkként hogyan látja a kisebbségi létet?

Igen, baszk vagyok, úgyhogy értem a helyzetet. Kisebbségnek lenni ugyanakkor

kincs is, hiszen így talán könnyebb az embernek megtalálni az identitását. Most persze én finn állampolgár vagyok, szeretem azt mondani, hogy baszk-finn. A nyelv, a kultúra nagyon fontos része a személyiségünknek, ugyanakkor szeretném hangsúlyozni, hogy a katolikus egyházhoz tartozunk. A katolikus uniót, egységet, közösséget – kommuniót jelent. Az identitás segíthet az emberek összefogásában, nekünk, katolikusként, ez a fontos. Persze, a katolicizmus hitet jelent. És olyan szép, hogy ez isteni hit, amely egyesíti a kultúrákat, ugyanakkor minden kulturális újítás felett áll. Ez az igazi katolikus egyház. Ahol a katolikus egyház van, ott egység van. Ahol nincs katolikus hit, katolikus egyház, ott megosztottság van, ezt a történelem is mutatja. A keresztény világban sok gyülekezet van, sok különböző egyház, és ezek között megosztottság van, de a katolikus egyház egységben van a pápával és a püspökökkel. Nálunk minden kultúra katolikus, mert megérintette őket Isten kegyelme.

**A finnországi magyar katolikusok számos különböző spiritualitást képviselnek
4 Püspökként hogyan látja ezt a sokféleséget?**

A katolikus egyház sokszínű, globális, univerzális. Ebből kifolyólag sokféle kincsünk van. Sokféle hivatás létezik, sokféle karizma, sokféle kultúra és ez mind kincs. Mindannyian egyek vagyunk és tudjuk, hogy az igazi hazánk a mennyben van. A mennybe vezető út sokféle lehet, de mindig Jézus Krisztussal, a pápával, a püspökökkel, papokkal és más emberekkel együtt kell az úton járnunk. Azt hiszem, hogy sokkal inkább gazdagságot kell itt látni, mint kihívásokat. A katolikus egyház egyetemes, ami azt jelenti, hogy számos különböző karizma megfér benne. Egyesek számára **adott karizma jelenti Isten megközelítésének azt a módját, amely által könnyebb imádkozni, könnyebb katolikusként lenni.** Mások számára esetleg egy másik karizma jelenti ugyanezt. De ismétlem, ha egy karizma egységet teremt az emberek között, egyesít Istennel és az egyházzal, akkor az katolikus karizma. Ha azonban egy karizma – éppen ellenkezőleg – megosztottságot hoz, szinte gettót eredményez, és ti vagytok a tiszták, a legjobbak, az nem katolikus karizma. Az egy új szekta vagy egy új nem katolikus keresztény közösség kezdete. A katolikus egyház gazdag, globális, egyetemes és nagyon-nagyon sok karizmát hordoz. Ezek a karizmák gazdagságot jelentenek, olyan sokféle hivatás létezik s közben mindannyian egyek vagyunk, tudjuk, hogy igazi hazánk a mennyben van. A mennybe vezető út pedig lehet ez vagy az a karizma, esetleg egy harmadik, de mindig Jézus Krisztussal, mindig a szentatyával, a pápával, aki Péter utódja.

Helsinki püspökeként mit tehet Raimo atya a hitbéli nevelésért?

Létrehoztam az egyházmegyében egy új katechetikai tanácsadó testületet hat ember részvételével. Erősíteni akarom a gyerekek, a fiatalok, de a párok és házaspárok katekéziséit is. És persze fontos ez a kisgyermekesek számára is. A szívemben a katekézis van az első helyen. Ifjúsági napot akarok szervezni a finnországi fiatalok számára, aztán egy külön napot a ministránsgyerekek számára. Szeretnék még hétvégét szervezni a családok számára. Sok terv van, ez nagyon fontos terület. A minap találkoztam a katolikus képzési igazgatóval, két órán át beszélgettünk az iskolákban folyó hitoktatásról. Arról is, hogyan lehetne több tanárunk, hiszen több tanárra van szükség, s hogyan lehet őket

továbbképezni, hogy még jobb tanárok legyenek. Beszéltünk arról is, hogyan lehet elérni a katolikus egyetemistákat és gyerekeket, hiszen az egyházunk növekszik, és sok katolikus gyerek van a Helsinki régióban, Vantában, Espooban. De lehet, hogy nem tudnak róla, hogy részesülhetnek katolikus hitoktatásban. El kell érniük a családokat és el kell mondanunk nekik, hogy joguk van a katolikus hitoktatáshoz. És persze sok egyéb teendő is van, de haladjunk csak lépésről lépésre. **A hittan nagyon fontos, hiszen a mi hitünk nem vakhit. Tudnunk kell, hogy mit jelent az, hogy hiszek Istenben, mit jelent, hogy Isten, mit jelent az egyház, a szentségek, az erkölcsi élet, az imaélet.** Ez a tartalom nagyon fontos számunkra. Istennek hála a katekizmusért, ami a hitünk foglalta. Fontos, hogy ismerjük, elfogadjuk és meg is éljük a hitünket. Mert **ismeret nélkül nem lehetséges a szeretet. Márpedig a mi szeretetünk valóságos, az Isten és a többi ember iránti szeretetünk nem valami absztrakt szeretet.**

Raimo atya, Espooban tanítok, és szeretném, ha a gyerekek részt vehetnének szentmiséken, de Espooban nincs katolikus templom.

Természetesen több épületre lenne szükségünk, de ez nem egyszerű: ezeket a helyeket nem csak megvásárolni kell, hanem fenn is kell tartani. Minden hónapban számlákat és adót kell fizetni. Ugyanakkor nem aggódom emiatt, mert biztos vagyok abban, hogy hűségesek vagyunk Jézus Krisztushoz, Isten pedig hatalmas, mindent megtesz. Miért kellene hát nyugtalankodnom? **Ahogy Jézus Krisztus is sokszor mondta az evangéliumban, ne féljete! Igaz, nincs pénzünk, nincsenek épületeink, de van hitünk és bízunk Istenben.** Ki tudja, talán kapunk majd egy templomot vagy iskolát, Isten mindenható!

Hogyan látja a finnországi katolikus egyház jövőjét egy, öt vagy tíz év múlva?

Nem vagyok próféta, de természetesen a katolikus egyház jövőjéről alkotott vízióm csodálatos. Ez egy növekvő egyház. Lehetséges, hogy öt év múlva több katolikus lesz, mint ortodox. Ez azt jelentheti, hogy mi leszünk a második legnépesebb egyház

Finnországban. Sok más felekezetű keresztény van, akik közelednek a katolikus egyházhoz, hatalmas érdeklődés van a katolikus egyház iránt. Ugyanakkor úgy gondolom, hogy itt nem a számok a legfontosabbak. Mert technokrata és effektív társadalmunkban fennál a veszély, hogy az egyházat és az életet is úgy értelmezzük, mint valami számot. **A legfontosabb, hogy minden katolikus világosság és só legyen.** Lehet, hogy egy finn faluban csak két katolikus van, talán csak egy. De lehet, hogy az is elég, ha az a katolikus világosság és só tud lenni. **Ha az a katolikus hűséges Jézus Krisztushoz, akkor az egyház ott van vele, Istennek pedig terve van azzal a katolikus emberrel a közösség üdvössége szempontjából.** Az álmom, hogyha most, 2024-ben minden katolikus hűséges Jézus Krisztushoz, akkor öt év múlva több katolikus lesz. Lehet persze, hogy nem. De Finnország egésze bizonyosan közelebb lesz Istenhez. Ezért mondom, hogy a számok nem olyan fontosak. A végső cél a fontos: hogy mindenki a Mennybe jusson! És biztos vagyok benne, hogyha te személy szerint hűséges vagy Jézus Krisztushoz, akkor öt, tíz vagy húsz év múlva a te hűségednek köszönhetően sokkal többen lesznek a mennyben.

Van-e valami üzenete a magyarok számára?

Gyermekkoromban, nem tudom miért, de Európában Magyarország volt az egyik kedvenc országom. Talán mert a zászló színei, a piros, fehér és zöld, ugyanazok, mint a baszk zászlón. Gyerekként Magyarországot a szívemben hordtam. Például, bár a magyar focicsapat színvonala nem túl magas, mégis ők voltak a kedvenceim. Emlékszem, amikor Magyarország játszott az Európa-bajnokságon, akkor a magyaroknak szurkoltam. Sajnos Magyarország nem nyert semmit, de én ettől függetlenül magyar szurkoló voltam (nevet). Mindenesetre már gyermekkorom óta a szívemben hordoztam Magyarországot és Magyarország volt az egyik kedvenc országom.

Az interjú 2024. január 11-én készült, a kérdéseket Éva Reinikainen tette fel. A beszélgetést fordította és lektorálta: Marton Enikő

6 Sötétség és világosság

Tóth Tamás atya nagyböjti elmélkedése

Idén korán kezdődött a Nagyböjt: február 14-re esett Hamvazószerda. Február közepén egy reggelen épp a szokásos reggeli szentmisére készültünk a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia budapesti székházában, amikor az ablakon kinézve rácsodálkoztam a világra, és azt mondtam: tavaly ilyenkor még mintha sötétebb lett volna ebben az órában. A mellettem álló atya bölcsen csak annyit jegyzett meg: valószínűleg tavaly is ugyanebben a ritmusban világosodott, talán csak én nézhettem sötétebben a dolgokat.

Valóban, nagyon sok függ attól, mi hogyan látjuk a világot, mi hogyan nézzük azokat a dolgokat, amelyek körülöttünk történnek. Fokozottan érvényes ez egy olyan helyen, ahol más a klíma, más ritmusban kel és nyugszik le a nap, mint azt az ember gyermekkorában megszokhatta, illetve a

korábban a megszokottól eltérő szokásokkal találkozik. A nagyböjti időszak kiváló lehetőség arra, hogy elgondolkodjunk: mi hogyan látjuk a körülöttünk lévő világot, és hogyan látjuk benne önmagunkat? A sötétség vagy a világosság határoz meg bennünket? Istentől azt a meghívást kaptuk, hogy a fény vezessen bennünket. Szent Pál apostol arra figyelmeztet: „*mindnyájan a világosság és a nappal fiai vagytok. Nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé*” (1 Tessz 5, 5).

Az ember hajlamos arra, hogy elkényelmesedjen, azt mondogassa, „*béke és biztonság*” (1 Tessz 5, 3), azaz minden rendben van – aztán hirtelen csak ott terem a baj, a megoldandó probléma, esetleg egy tragédia. Jól tanúsítják ezt az utóbbi évek eseményei: amikor a kis dolgokról is azt kezdtük hinni, hogy ezek az élet legnagyobb kihívásai a számunkra, kitört egy világjárvány, amely teljesen átalakította világ működését, benne a mi életünket, majd jött egy szörnyű háború szomszédunkban. Szent Pál nem hiába figyelmeztet bennünket: „*aki azt hiszi, hogy áll, ügyeljen, nehogy elessék*” (1 Kor 10, 12). Húsvétra készülünk. A Nagyböjt egy különleges lehetőség arra, hogy megvizsgáljuk magunkat: elég éberek vagyunk-e, vagy elkényelmesedtünk egy kicsit? Mit tehetnénk, mire vigyázhatnánk jobban? Magunkkal ragadott-e egy kicsit az éjszaka kényelmessége és homályos biztonsága, vagy mi magunk is intenzíven várjuk a fényt? A nagyböjti időszak szimbolikája csodálatos összhangban van a természet ritmusával: minél jobban közeledik a Húsvét, annál világosabb van odakint.

Amikor pedig felgyúlik a Krisztus feltámadását jelképező gyertya lángja, mindannyiunkat emlékeztessen arra, hogy a mi világosságunk a feltámadt Úr, aki reményt és fényt hoz az életünkbe. Imádkozzuk majd mi is húsvéti örömeinek szavaival: „*Most kérünk tehát, Urunk, téged, hogy ne aludjék ki ez a gyertyaláng, melyet néked áldozunk, és el nem fogyó tiszta fénnel űzze távol lelkünkötől az éj minden árnyát. [...] Fénylő lángját találja égve a szép hajnalcsillag, az örök Hajnalcsillag, ki soha nem lát alkonyt: a te Fiad, Jézus Krisztus, ki visszatérve a sírból, az emberi nemre szelíden árasztja a megváltás fényét, él és uralkodik mindörökkön örökké. Ámen.*”

„Neki növekednie kell, nekem kisebbednem”

Interjú Zsúnyi Tibor atyával

Prédikációjában említette, hogy gimnazistaként ismerte fel, hogy pap szeretne lenni. Elmesélné, hogyan is történt ez?

Egyházi fenntartású gimnáziumba iratkoztam, ugyanakkor teljes egészében nem volt magától értetődő, hogy a papi hivatásra lépek. Úrnapján történt, harmadikos diákként, hogy a pályaválasztás előtt állva, kértem Istentől jelet, milyen irányba induljak el. Istennek jó humora van, egyszerű de nagyon kifinomult. Részt vettem a szentmisén, aztán a körmeneten és vártam, hogy milyen jelet ad a Teremtő. Nem történt semmi. Kezdődött egy másik szentmise és elcsodálkoztam, hogy a káplán atya milyen szépen misézik. Külső szemlélőnek nem volt rendkívüli az a szentmise, számomra sorsfordító volt. Rádöbentem, hogy nekem ez a hivatásom. Istennel együtt lenni. Utána jött az érettségi, majd a teológia Szegeden. Gyorsan történt az egész, mert azt tapasztaltam, hogy a helyemen vagyok. A felismerés talán abban állt, hogy nem vettem észre a külső jeleket, amelyekkel Isten irányította addigi életemet. Jó látni és visszanézni Isten gondviselő szeretetére. Nyugalom és béke töltött el, mert a helyére került életem.

Milyen módon tudjuk gyermekeinket segíteni a pályaválasztásban? Hogyan tudjuk felhívni a figyelmüket arra, hogy Isten elé vigyék ezt a döntésüket?

Isten elé vinni kérésünket, döntésünket a hívő ember magatartását tükrözi. Egy ismerős családnál a fiatal pályaválasztás előtt áll és a szülők, szerintem helyesen, nem akarják befolyásolni gyermekük választását. Azt hiszem, ha lenne rá jó recept, mindenki élne vele. Én még nem hallottam róla. Hívő léteből, papságból kifolyólag, jó szándékkal azt tudom ajánlani, hogy tegyük

Isten elé gondunkat, tépelődésünket. Bárhogya is dönt a csemeténk, éreztetni vele, hogy teljesen kitartunk mellette. Az ilyen szülői magatartás bátorítólag hat és könnyebb elviselni a kudarcot. Nehezek azok az életek, ahol valamilyen szülői kényszer áll a háttérben. Valahol érthető a szülői magatartás is, hiszen a látott, tapasztalt sémák, minták alapján válunk szülővé. Nem tanította senki a szülőiséget, a legjobb elképzelés, belátás, isteni sugallat hajtja a döntéseinket. Csak anyagi érdekek alapján dönteni nem szerencsés. Öten vagyunk testvérek, és az a tapasztalatom, hogy mindegyikünk boldog a választott munkájában, mert Isten áldását élvezzük. Jó látni, hogy pl. az egyik testvérem földművesként boldog. Él-hal a munkájáért, még akkor is, ha sajnós a társadalom részéről kevés megbecsülésben van része. „Bízd az Úrra gondodat, Ő majd gondoskodik rólad” - olvastam valahol szabad fordításban az 55. zsoltár egyik versét. Nagy igazság van benne és sok ember évezredes tapasztalata.

Hogyan tudjuk fiataljainkat segíteni abban, hogy a közösség aktív tagjaivá válhassanak?

Amennyiben a közösséget sajátjuknak érzik, akkor aktívak, szívesen bekapcsolódnak a munkába. Látok szép példákat, kezdeményezéseket, ugyanakkor a

társadalmunkra annyira jellemző a motivátlanság. Hála Istennek mindig van olyan emberünk aki aktív és kezdeményező, szinte tolja előre a közösséget, belőle merítenek a többiek. Néha lehet, hogy nem is jogos az elvárásunk a fiatalok irányába. Egy baráti kézfogás, egy jó beszélgetés, megszólítás, egy jól irányzott kérdés csodákat képes tenni. Időnként azt látom, hogy elvárással vagyunk a fiatal irányába, ugyanakkor fiatalokként, lehet hogy mi magunk sem tettünk eleget az akkori kor elvárásainak. A dicséret, a bátorítás Jézus tulajdonsága volt. Ezekkel az eszközökkel csodát lehet ma is tenni. Az aktív tevékenység nem szükségszerűen a cselekvésekben kell hogy megmutatkozzon, lehet ez a jelenlét is. Hála Istennek, egy olyan világot élünk, amikor az anyagi dolgok, a körülmények adottak. Mai világunkba meglátásom szerint, inkább az erkölcsi, szellemi munkára és nevelésre kell nagyobb hangsúlyt fektetni. A gyarapodás, fejlődés ezeken a szinteken jó lenne, ha nagyobb hangsúlyt kapna. Amikor értéket közvetítünk, akkor válik a fiatal is fogékonyra.

8 Mit gondol, hogyan tudjuk önmagunk és gyermekeink figyelmét a nagyböjtre irányítani?

Minden ádvent és nagyböjt remek alkalom az újrakezdésre. Elhagyom a korábbi rossz szokásaimat, újra indítom az életemet. Rossz hasonlat, de időről időre a különböző gépeket is restartolni, újraindítani kell. Érdemes újra és újra visszatérni a gyökerekhez. Jézus komoly lelkipraktort végzett, mielőtt nyilvános működést elkezdte. 40 nap elégséges idő, hogy visszatérjek az Istenhez. Sokszor nehezen megy, mert a kísértő kisebb-nagyobb akadályokat görgeszt elénk. Elhiteti velünk, hogy nincs elég erőnk, nem vagyunk képesek a változásra. Szelídséggel, alázattal kellő imával, a Szentírás olvasásával hihetetlen dolgokat képes véghezvinni a hívő lélek. Olyan jó lenne, ha nem külső körülményekre fognánk a változás elmaradását, hanem sokkal inkább megvizsgálni, mi az én személyes bűnöm, elakadásom, amiért nem működik az Istenkapcsolatom. Abban a néhány napban, amíg Helsinkiben voltam, csodás emberekkel találkoztam. Olyanokkal, akikben ég a vágy a tökéletesebb Krisztus-követésre. Nekem papnak ezt olyan jó volt megtapasztalni.

Ön a Vajdaságban plébános, így Önök is szembesülhetnek olyan nehézségekkel, amik abból fakadnak, hogy magyarként kisebbségként vannak jelen az országban. Tudna mesélni sikertörténetet a közösségi életük megerősítéséről, ami példaként szolgálhat számunkra itt Finnországban?

Hasonló a felállás mint Finnországban. Katolikusként, magyarként kettős kisebbségben vagyunk. Nem panaszkodni szeretnék, csak a helyzetünket érthetővé tenni. Hála Istennek az Anyaországtól nagy támogatásokat kapunk, amely jól jön minden szinten. Ez korábban nem így volt. Sikertörténet, hogy megmaradtunk nyelvünkben, hitünkben. Sikerült elérni, hogy jó magyarnak lenni. Gyakran erőt vesz rajtunk a csüggedés, kilátástalanság. Voltak sokkal nehezebb történelmi idők, akkor is átlendültünk rajta, én nem látom elveszettnek ügyünket. A családoknál kell kezdeni meglátásom szerint, ha a szülők rendben vannak, a gyerekek is nagy valószínűleg rendben lesznek. Mindszenty bíborosnak tulajdonítják a gondolatot: „Ha jó gyerekeket akartok felnevelni, szülőként legyetek szentek!” Nagy bölcsesség van ebben, szeretem a szülőknek emlegetni. Áldozathozatal nélkül nincs jövő, nem tudunk előbbre jutni, jobbá válni. Azt tapasztaltam, hogy ahol lemondtak az önzőségről, ott új lehetőség nyílt meg. Remek emberekkel vagyok körülvéve a plébánián, odaadó és áldozatkész családok. Tapintható közöttük Isten jelenléte. Nagy szavaknak tűnnek, de élő valóságot jelentenek.

Hogy érezte magát Helsinkiben? Mit üzen a finnországi magyar közösségnek?

Hálát érzek mindazok irányába, akik bármivel hozzájárultak és lehetővé tették és teszik számunkra a kijutást. Jó megtapasztalni a közvetlenséget. Nekem a helsinki jelenlét inkább egy nagy kaland mint kihívás. Azt éltem meg, hogy szent emberekkel találkozok, még akkor is, ha ők maguk érthető szerénységből ezt nem így látják. Azt tapasztaltam, hogy az emberek nagyon megfontoltak, időt hagynak a döntés meghozatalára. Ez jó és számomra szimpatikus. Azt láttam, hogy nagyon mély Isten-kapcsolatban élnek. Ebben a jóban kitartani, jó példát mutatni, vonzóvá tenni a Krisztus-követést, ez a feladatunk.

Kifestő gyerekeknek

Gyűjtsünk mennyei kincseket!

Hamvazószerdán a kis család este a templomba sietett. A mise alatt a pap bácsi kicsi keresztet rajzolt minden sorbanálló homlokára hamuval. Hazafelé az autóban érdekes beszélgetés kerekedett:

– Koszos lett az arcunk. Mama, miért koszolta össze a homlokunkat a pap bácsi?
– kérdezte Blankácska meglepődve.

– Jó kérdés. Emlékeztek, hogy a múltkor visszavittük a pálmaágakat a templomba?
– Igen, én tettem a kosárba, ahol a többi is volt – mondta büszkén Márk.

10 – Az előző évi szentelt barkát vagy pálmaágat égetik el. Abból lesz a hamu, amivel kicsi keresztet rajzol a pap bácsi a homlokunkra. Közben ezt mondja: „Ember, emlékezz, porból lettél, porrá leszel!”

– Miért csinálja ezt? – kérdezte Blanka.

– A hamuval hintés ősi jelképe a bűnbánatnak, mert a hamu az elmúlásra figyelmeztet. Emlékeztet bennünket, hogy Istentől jöttünk, hozzá megyünk vissza, azaz a földi életünk múlandó. Semmit nem viszünk magunkkal akkor, amikor elmegyünk innen és hazamegyünk Mennyei Atyánkhoz a csodaszép Mennysországba – mondta Papa.

– Ahogy Papa mindig mondja, amikor jól teszel, a mennyei kincsesládába gyűjtesz kincset. Ez az örök kincs – tette hozzá Mama.

– Mi az, hogy örök kincs? – kérdezte Márk.

– „Örök kincsek, melyeket sem moly, sem rozsdá nem emészti” (Mt 6, 20) – így írja a Biblia. Minden jócselekedet, jószívűség, illetve bocsánatkérés. Mit gondoltok, hogyan tudtok ti jól tenni? – kérdezte Mama.

– Elpakolom a játékokat.

– Nem piszkálom a tesókat

– Adok a csokimból másoknak.

– Igen, ezek nagyon jó ötletek! – fejezte ki örömét Mama.

– Megköszönök a jó Istennek, minden jót, ami velem történt.

– Igen, Borika, az ima nagyon fontos kincs. Isten a barátod és örül, amikor beszélgetsz vele – Mama megsimogatta Bori arcát és nagy puszit adott neki.

Otthon Mamának egy ötlete támadt:

– Gyertek, készítsünk egy kis ládát, ahova gyűjthetjük a jócselekedeteinket a böjti időben!

A gyerekek lelkesen ültek az asztal mellé, hogy az egyszerű cipősdobozból csodaszép kincsesládát csináljanak. Közben tovább kérdezgették szüleiket.

– Mama, miért nem szabad ma húst enni?

– Ez a böjtölés egy formája. Van, aki 40 napig nem eszik húst.

– Hú, én azt nem bírnám ki. Nagyon szeretem a husit és a salátát.

– Drága kisfiam, gyerekeknek nem is kell húsböjtöt tartani és csak háromszor enni, mint a felnőtteknek – tette hozzá Mama.

– Mi sokszor eszünk keveset – hangzott el kórusban.

– Igen, a gyerekek még növésben vannak és az evés segíti őket a növekedésben. Szerencsére ti jó evők vagytok; szeretitek a zöldséget és gyümölcsöt is. Azért a csokit sem vetitek meg...

– Mi az a böjt? – kérdezte Márk.

– A böjt nem az, hogy lemondok arról, amit nem szeretek, hanem olyanról mondom le, amit nagyon szeretek – felelte Mama. – Én például most nem fogok csokit, édességet enni. De le lehet mondani mesenézéstről vagy számítógépes játékról. Olvashatunk több mesét és kevesebbet nézünk videót. Illetve nagyobb figyelmet fordítunk egymásra, mások szükségleteire. Ti mit gondoltok, mi az, amiről le tudtok picit mondani?

– A tanító néni azt mondta, hogy a cukorkapénzt bedobhatjuk a szegényeknek. Én ezt szeretném csinálni – mondta Borika.

– Igen, ez nagyon kedves gondolat! Így valóban odafigyelhetünk másokra is.

– Én nem tudom, pici vagyok még, de olvassunk mesét! – kérlelte Blanka.

– Igen, az esti mesék fontosak! Olvasunk és ki is találunk meséket! – vágta rá Papa.

– Én nem játszom a medvés játékkal annyit. Az jó lesz? – kérdezte Márk.

– Nagyon jó ötlet! Akkor majd nem nekünk kell az időt megszabni – lelkesedett

Mama, majd tovább kérdezett: – Mit gondoltok, hogy tudunk egymásra jobban odafigyelni?

– Nem hagyom a táskámat az előszobában – mondta Borika.

– Én segítek sütit sütni – lelkesedett Blanka.

– Én pedig kiviszem a tányéromat – válaszolta Márk.

– Én kirámolom a mosogatógépet és kitergetek – felelte Papa.

– Jaj, de jó! Ha ilyen sok segítséget kapok, akkor többet tudok veletek játszani. Sőt imára is több időnk marad. Drága Istenem, köszönöm, hogy ilyen aranyos, figyelmes családom van!

Most már tudjuk, hogy a nagyböjt a húsvétra való előkészület ideje. Ebben a szent időben figyelmünket az el nem múló kincsek felé irányítjuk.

Te milyen örök kincseket fogsz gyűjteni a kincsesládádba?

2023 - 2024

Tanév magyar miséi és programjai

Szent Henrik-templom

Pyhän Henrikin aukio 1 A, Helsinki

Április 20.

Magyar szentmise

Egyéb helyszín

Március 17. 16:30 – 18:30 Gyermekek családok lelki délutánja

(pontos címet magán levélben küldünk)

Március 29. 16.00

Keresztút magyarul (hybrid módon)

Április 24.

Tematikus Bibliaóra - Téma: Feltámadás, megváltás. Hogyan élhetjük ezt meg a saját életünkben?

További információk:

www.mafinka.fi

Támogatnál bennünket?

Számlaszámunk: FI 6715 4430 0025 1780

Név: Mafinka ry

Mobilepay: +358 40 444 8379